

II. felvonás

A vihar szeme

10. fejezet

Leszámolás

Amíg mindenki az életéért harcolt odafent, idelent még nem folyt küzdelem. Az Alsóváros bűzös utcái között hamar sikerült a Nagyúr nyomára akadnunk. A térség egyik legnagyobb, legmélyebben fekvő áramfejlesztőjének a kellős közepébe fészkelte be magát, amit könnyen összeköttetésbe lehetett hozni a bolygó minden jelentős üzemével. Ha ráköti a bombát erre a hálózatra, akkor már bármelyik pillanatban felrobbanthatja a bolygót.

Könnyedén átjutottunk a szövetségi katonáknak álcázott sith rohamosztagosokon. Amikor beértünk a hosszú, csarnokszerű irányítóterembe még azt hittük, hogy miénk a meglepetés ereje. Valójában vártak minket: a személyzetet és a közönséges embereket már evakuálták, mindössze hat sith választott el minket a Nagyúrtól. Ők aktivált fénykarddal a kezükben álltak előttünk, miközben mögöttük tornyosuló Darth Trian látszólag halálnyugalommal nézett szembe a végzetével.

– Végre, már azt hittem, hogy sosem találtok ide – jelentette ki a Nagyúr.

– Helyes – feleltem. – Üdvözzölj csak a halálodat, úgysem tehetsz ellene!

– Így igaz, mester – helyeselt Kagan. – Elérkezett az út vége.

– Igen, igen – felelte Trian. – Nagy utat tettetek meg azért, hogy leszámoljak velem. Vért izzadtatok azért, hogy részt vegyetek még egy utolsó küzdelemben, ami nem csak értetek folyik, hanem a Coruscantért, a Rendért, a Szövetségért, a Birodalomért, sőt talán magáért a galaxisért.

– Most fizetni fogsz, mindenért – szögeztem le.

– Egy probléma van ezzel a gondolatmenettel – folytatta a Nagyúr. – Nem ez a végső küzdelem. – Azzal sarkon fordult, legyintve egyet a kezével. – Tartóztassátok fel őket! – Nem sietett, lassan, halálnyugalommal haladt a kijárat felé.

– Gyáva féreg! – mondta Kagan, miközben megpróbálta rávetni magát a nagyúrra. Több sith is nekiugrott, az elsőt még félre lökte, azonban a másik lerúgta őt a földre. Felkelt, hogy tovább menjen, de már két fénykard is az útját állta.

Először ők, aztán Trian – mondtam az Erőn át, miközben engem is elértek a problémák.

Ugyan nem vagdaltam veszettül a kardommal, én is hamar le akartam gyűrni az ellenem induló három sith-et. Lehetetlen helyzetbe akartak állítani, ezért egyszerre több irányból támadtak rám. Kiugrottam közülük, a velem szemben álló nő mögé érkezve. Az ellenfelem hátraszegte a fénykardját, mire én kifordultam előle és a hátába mélyesztettem a pengémet.

A másik kettő rám fordult, újra támadni akartak. Félrelöktem a givint, aztán kivédtem a másik oldalirányú kardcsapását. Mikor összeütközött a két penge, belerúgtam a csuklójába. A fegyvere a kezében maradt, de elég távol maradt a testétől ahhoz, hogy lépni tudjak. Pusztító kisülésekkel kezdtem bombázni őt, amik másodpercek alatt végeztek vele.

Mire a férfi kilehelte a lelkét, a givin késznek érezte magát egy újabb támadásra. A nyakamat vette célba, én háritani terveztem a kardcsapást, ám Kagan fénykardja megelőzött engem: kettévágta a férfit, ezzel véget vetve a küzdelemnek.

– Menj Trian után! – mondta Kagan. – Én gondoskodom a bombáról, aztán a lehető leghamarabb csatlakozom hozzád. Gondolkozás nélkül belementem volna az ajánlatba, de tudtam, hogy ha egyszer deaktiválja az E-bombát, akkor már nem lesz mód a bolygó felrobbantására.

– A bolygó az enyém. Több a tapasztalatom a sith rendszerekkel, addig fel tudod tartani Triant – feleltem.

– Ki fogom ismerni magam – vágta rá Kagan. – Menj!

– Te mész – feleltem.

– Talon, az ég szerelmére, erre most nincs időnk! – emelte fel a hangját a sith.

– Akkor a helyedben elindulnék.

Amint Kagan elhagyta a helyiséget, választás elé értem egy olyan kérdéssel kapcsolatban, amiről már azt hittem, hogy már előre eldöntöttem. Hiába akartam megmenteni a Szövetséget, Aayla nem hagyhatta, hogy ennyi életért feleljek. Még azelőtt elvette a kezemet a termináltól, hogy rögzíthettem volna az élesítést.

– Neked elment a józan eszed?! – rivallt rám Secura.

– Már egy ideje – feleltem.

– Kagan éppen a te harcodat vívja, miközben te azon töröd magadat, hogy végképp tönkretedd magadat! – vágta rá Aayla. – Blue-n is alig tudtad túltenni magad, hogy birkózna meg a lelked kilencszázmilliárd érző megölésével?

– Úgy, hogy ez a legjobb választás két borzalmas lehetőség közül – feleltem.

– Hogy lehet a Főváros felrobbantása jó dolog? – kerekedett ki Aayla szeme. – Micha, ébredj már fel, éppen azt pusztítod el, amiért egészen eddig dolgoztál!

– Éppen ellenkezőleg – ráztam a fejemet. – A Birodalom túl erős ahhoz, hogy Stazi megbirkózzon vele.

– Akkor segíts neki! – vágta rá Aayla. – Öld meg Imarót, vadászd le a Birodalmi Flotta admirálisait, sőt felőlem már a Bastiont is felrobbanthatod, de ezt meg ne merd tenni! Ezzel nem csak önmagadat fogod elásni, hanem a fél galaxist.

– Amíg ez a flotta egyben van, addig mindegy, hogy mit teszek – feleltem. – Imaro ide vagy oda, a Szövetségnek egy éven belül vége lesz. A Bastion régebben még biztos megoldásnak tűnt, de ma már más a helyzet, én pedig nem vagyok hajlandó mészárlást rendezni egy talánért. Ez viszont biztos. Ha itt és most felrobban a Coruscant, akkor a Birodalomnak vége, vele együtt pedig a háborúnak is gyors, viszonylag áldozatmentes lezárása lesz.

– Mert ez a kilencszázmilliárd élet már senkit sem érdekel, mi? – kezdett kiabálni Aayla.

– Mire a Birodalom végigmegy ezen a bolygón, a lakosság felének már úgyis mindegy lesz – feleltem. – És itt nem fognak megállni, Stazi bolygóról bolygóra, állomásról állomásra, erődítményről erődítményre fogja védeni a Szövetséget, egészen az utolsó leheletéig harcolva. Rengetegen fognak ma meghalni, ez igaz, de sokkal, de sokkal több lelket fog elemészteni ez a háború, ha ezt nem teszem meg.

– Igen, ebben igazad van, több életet mentesz meg vele, mint amennyit elátkozol – vágta rá Aayla. – De elfelejtetted, hogy ezzel átlépsz egy határt. Mi, jedik, nem játszhatunk mások életével úgy, mintha csak szám adatok lennének. Ilyenkor más utat keresünk a győzelemre, nem azért, mert úgy véljük, hogy ez a jobb út, hanem azért, mert biztosak vagyunk benne, hogy ez a helyes.

– Én nem vagyok jedi – szögeztem le.

– De igen, már ráléptél a Jó Útjára – vágta rá Secura. – Ám ha most lelépsz róla, már talán sosem térhetsz vissza rá. Ne lépj a Sötétség Ösvényére azért, mert az simábbnak tűnik, hiszen, ha van valaki, aki tudja, hogy az hová vezet, akkor az te vagy.

– Nem fogom végignézni, ahogyan Imaro lemészárolja a fél galaxist csak azért, mert az én *drágalátos* lelkem nem bírja meghozni az egyetlen döntést, amivel még meg lehet állítani – ráztam a fejem. – Igen, ez egy borzalmas tett, ami az életem végéig velem fog maradni, de inkább én szenvedjek, mint annyi más. Mi ez, ha nem egy jedi gondolkozása?

– Nem – vágta rá Aayla. – Ez nem hagyom! Nem engedem, érted?! Nem engedem! Kitéptem a kezemet Secura szorításából, mire újra megragadta a csuklómat.

– Te nem parancsolsz felettem – mondtam, mire semmisé vált a fogása. A karom egyszerűen átsiklott a kezén, ahogyan rögzítettem az élesítést. Rajtam kívül már senki sem állíthatta le a bombát. Az pedig kizárt, hogy én ilyet tegyek.

Mire visszafordultam Aayla már sehol sem volt. Helyette Kagant láttam a helyiség másik végében.

– Trian meglógott, már egy itt állok egy ideje – jelentette ki a sith. – Én nem tudom, hogy te kivel és miért vitáztál az előbb, nem is érdekel. De egy dolgot mondok neked: a barátom vagy, tisztellek, sőt szeretlek is ebben az értelemben, de inkább élve lenyúzom a rólad a bőrt, mintsem hagyjam, hogy a Coruscant elpusztuljon.

– Akkor problémánk van – mondtam, mire a levegőbe mart a háromágú fénykard.

– Nem foglak még egyszer figyelmeztetni – jelentette ki Kagan.

– Felesleges lenne – mondtam, miközben aktiváltam a fegyveremet. – Te nem látod az összképet, nem tudod, hogy hányan fognak megmenekülni, ha ők itt meghalnak.

– De igen, tudom – felelte Kagan. – Ahogyan azt is, hogy ez nem megoldás. Más módnak is lennie kell arra, hogy véget vethessünk ennek a rémálomnak. Ó, várjunk, hiszen volt, de te hagytad elszökni, hogy aztán megölhess mindenkit!

– Ha ennyire száklátó körű vagy, akkor nem érdemled meg a levegőt, amit belélegzel – feleltem.

– Próbáld csak meg elvenni tőlem – vágta rá Kagan.

– Legyen hát.

Olyan haraggal támadtam az egykori társamra, mintha maga Darth Trian lenne. A levegőből vettem rá magamat, pörgőforgásból lesújtva rá a fénykardommal. Kagan feltartóztatta a pengémet, mire a háta mögé vettem magamat, újra lesújtva rá. A sith kitért a pengém elől, azután hátrafordult, egy erőteljes csapással elütve magától a

fénykardomat. Rést ütött a védelmemen, ezt kihasználva a hasamba akarta állítani a kardját – de még időben hátra ugrottam előle.

Kagan átvette a kezdeményezést, a nyakam magasságában támadott. Hátrahajoltam a penge elől, azután a mellkasára sújtottam. Túl gyors voltam ahhoz, hogy kivédje a csapást a középső pengével – de nem vettem figyelembe a másik kettőt. Az egyik keresztpenge megállította a kardomat, én reflexből a pengék közötti fémre tereltem a kardomat, de meg sem kottyant neki a plazma hője.

Tekintve, hogy hosszabb, közelharc terén eredményesebb fegyverrel álltam szemben, ez a felállás nem hagyott sok más lehetőséget a hátrálásnál. Tudtam, hogy a sith erre fog számítani, ezért eszem ágában sem volt hátrálni. Ehelyett az egyetlen olyan dolgot csináltam, amihez csak én lehetek elég őrült.

Deaktiváltam a fénykardomat, miközben elrugaszkodtam a talajtól. Kagan utánam vágott, de csak a levegőt súrolta a fegyvere, miközben én a háta mögé értem. A sith azt hitte, hogy ugyanazt csinálom, mint korábban, ezért ugyanúgy járt el, mint az előbb. Ám amint hátrakarta a kardját, én már újra a levegőben voltam: egyenesen előtte terveztem földet érni, egyetlen döntő csapással eldöntve ezt a harcot.

– Eleget ugráltál már! – förmedt rám Kagan, még a levegőben elkapva az Erővel.

Elég sebezhető helyzetben voltam ahhoz, hogy magával ragadjon a lökés. Ahogyan a helyiség másik vége felé suhantam, a talaj felé fordítottam a törzsemet, majd amikor eljött a pillanat, a padlóba állítottam a fénykardomat. A lila penge hat méteren keresztül szelte a fémet, mire megálltam. Azt hittem, hogy mire felnézek, a sith már támadni fog, de ehelyett dühödt tekintettel állt a helyén.

– Hiba volt magadra haragítanod – mondta, miközben lerántotta magáról a köpenyét. Alatta egy sötét-szürke, könnyed szövetruha húzódott. Nem nyújtott sok védelmet, de a gyors mozgást sem akadályozta.

– Nem hagytál más választást – feleltem.

– Mindig van választás – rivallt rám a sith. – Te meghoztad a tiédet, és ezzel átléptél egy határt. Senki sem ítélkezhet ennyi élet felett. Senki, még egy sith sem.

– Valakinek mégis meg kell tennie – feleltem.

Tudtam, hogy képtelen leszek meggyőzni Kagant, még azelőtt folytattam a támadást, hogy válaszolhatott volna. A sith elé ugrottam, ő lesújtott rám a kardjával, mire én oldalra szökelltem, a hátára sújtva a kardommal. Az ellenségem reflexből a másik oldalra vitte a kardját, már vártam, hogy összeütközzön a két penge. A vakító szikrák között a háta mögé kerültem. Hátra akartam rúgni, de ő még ezelőtt gyomron rúgott.

Három lépést is hátrálnom kellett mire visszanyertem az egyensúlyomat. Kagan már nem akarta pocsékolni az idejét, felugrott, hogy a levegőből tudjon rám támadni. Mivel verhetetlennek számítottam az akrobatikus harcmozdulatok terén, én is követtem a példáját. Másfél méter magasán ütköztek össze először a pengéink, a vörös kardot tengelyként használva fölé kerültem mire a férfi megragadta az állkapcsomat, majd egyetlen erőteljes mozdulattal belevágott a duracélpadlóba.

Mielőtt összeszedhettem volna magamat, az Erő már egy újabb támadásról figyelmeztetett. Kifordultam a törzsemet célzó penge elől, aztán a lábammal átkulcsoltam a sith lábszárát, hogy a földre taszíthassam.

Az ellenségem túl erősnek bizonyult. Kirántotta a lábát a szorításomból, azután újra lesújtott rám a kardjával. Ezúttal a lila pengével útját álltam a vörösnek, mire Kagan belerúgott az oldalamba. Esküdni mertem volna rá, hogy egy bordám is beletört a mozdulatba: nem maradt sok választásom, ki kellett kerülnöm a kutyaszorítóból.

Deaktiváltam a fegyveremet, miközben oldalra gurultam. Eléggé megleptem Kagant ahhoz, hogy eltávolodjak tőle. Amikor elég nagy lett köztünk a távolság, felugrottam, azután a sith-re szegeztem a tekintetemet. Már nem volt ott... Sőt sehol sem láttam. Hiába mértem fel a környezetemet az érzékeimmel, még az Erőn át sem éreztem az ellenfelem jelenlétét.

Csak az utolsó pillanatban ébredtem rá arra, hogy mi történik: amikor Kagan már rám vetette magát a plafonról. Hátra szaltóztam a háromágú kard elől, majd védelmi állást vettem fel. A sith újra a levegőbe vetette magát, a korrábi tapasztalatok ellenére úgy döntöttem, hogy újra megpróbálom kimanőverezni a magasban.

Egymással szemben találkoztunk, Kagan a szemem közé sújtott a fegyverével, mire én egy jól begyakorolt mozdulattal kontráztam. Ahogyan összeütköztek a pengék, megragadtam a sith alkarját, hogy az oldalába tudjak kerülni. Mire sikerrel jártam az ellenfelem megfordult, majd egy erőteljes rúgással jutalmazta az erőfeszítéseimet. Mivel már eleve az irányítóterem szélére kerültünk, semmi sem mentett meg attól, hogy háttal nekimenjek az egyik műszerfalnak.

Nem tudtam megmondani, hogy hány csontom tört el, vagy repedt meg, de a fájdalom ellenére muszáj volt talpra állnom. Amíg én azon voltam, hogy újra két lábra álljak, Kagan már a küzdelem lezárására készült. Ezúttal talajszinten támadt, mire felegyenesedtem, már a nyakam felé tartott a fénykardja. Kihajoltam a vörös penge elől, mialatt ellentámadásba kezdtem – amivel hamar meg kellett állnom, mert a háromágú kard nem ment tovább a semmibe. Ehelyett megállt, majd a sith-el együtt közeledni kezdett hozzám. A középső penge a vállamat fenyegette, miközben az oldalsó a hasamba akart belevágni. Ezt csak úgy tudtam megállítani, hogy ha szembefordítottam a kardomat a középső pengével.

Kagan minden erejét belefektette a kardjába, a gyengébb izomzatomnak köszönhetően nem tudtam tartani magamat. A keresztpenge egyre közelebb ért a bőrömhöz, az utolsó erőmből eltoltam magamtól, hátha a sith hasába tudtam bökni a másikat. Az ellenfelem reflexből deaktiválta a karvédőket, azután újult erővel kezdte felém tolni a középső pengét.

Nem maradt más ötletem, mint újra a mozgékonyágomat használnom ellene. Oldalra léptem aztán oldalba vágtam őt az öklömmel. Válaszul Kagan állom vágott a szabad kezével, az ütése még inkább oldalra tántorított, mire a lában beleütközött a sajátjába. Újra a padlón találtam magamat, mire összeszedhettem volna magamat, Kagan kirúgta a kezemből a fénykardomat, azután lesújtott rám a fegyverével. Pókmászásban kihátráltam a csapás elől. Tudtam, hogy ennél nincs hülyébb túlélési

taktika, ezért hamar megálltam. Még mindig maradt egy mód arra, hogy megmentssem a bőrrömet.

– Ha megölsz, ennek a bolygónak annyi – szögeztem le, mire megtorpant Kagan.

– Hazudsz – mondta haraggal a szívében.

– Szerinted nem készültem fel minden lehetőségre? – kérdeztem

– Szerintem csak menteni akarod az irhádát – vágta rá a sith.

– Igen, éppen ezért rögzítettem az élesítést egy seregnyi biztonsági kóddal – feleltem. – Hacsak nem találsz meg azt a bombát és vágod szét tizenkét órán belül, akkor ennek a bolygónak vége. Mindketten tudjuk, hogy ennyi idő nem elég rá. Ahogyan arra sem, hogy feltörd a kódokat. Egyfűl én menthetem meg a Coruscant, senki más.

– Tehát tizenkét óra – szögezte le Kagan. – Rendben, állítsd le. Gondoskodni fogok róla, hogy addig a bolygón maradj.

Erre elnevettem magam.

– Senki sem mondta, hogy meg fogom tenni, attól még, hogy képes vagyok rá.

Az ellenfelem kezdetben nem értette, hogy ennek mi volt az értelme. Nem vette észre, hogy amíg csevegtünk, addig a háta mögé került a fénykardom. A lila penge egy szempillantás alatt felnyársalta volna őt, ha nem érzi meg a veszélyt az utolsó pillanatban. Egy gyors mozdulattal félreütötte a pengét. Azt hitte, hogy ezzel megúsza, de valójában éppen úgy táncolt, ahogyan én fütyültem.

A következő pillanatban én már talpon voltam, minden erőmet rá fókuszálva. Kagan hiába érezte meg a kisüléseket, már elkésett azzal, hogy tegyen ellenük. Az iszonyatos fájdalom közepette sikerült szembefordulnia velem, ezzel együtt szembeállítva a kardját a szikrákkal. Tudtam, hogy a kisülések nemsokára már csak engem fognak fenyegetni, ezért félre ugrottam. Felhagytam az elektromos impulzusokkal, ehelyett megragadtam az Erővel a kimerült ellenfeletem, majd a helyiség másik oldalába vágtam őt.

Mire a sith összeszedte magát, nekem már a kezemben volt a fénykardom. Nekiugrottam, de az ellenfelem még azelőtt félreugrott, hogy elértem volna őt, aztán biztonságos távolságra húzódott tőlem.

Folytattam a támadást, sebes léptekkel közeledve hozzá. Mivel már fogytán volt az erőm, nem ugrottam fel, ehelyett szemből a nyakára sújtottam a pengémmel. Kagan kivédte a kardcsapást, mire én belerúgtam a karjába. A markolat a kezében maradt ugyan, de elég magasra lendült ahhoz, hogy rés nyíljon a sith védelmén.

Egy rézsútos csapással az ellenfelem mellkasára sújtottam, ő hátra ugrott, azután kontrázni kezdett. Feltartottam a fénykardomat ahhoz, hogy hárítsam a függőleges kardcsapást. Válaszul Kagan gyomron akart rúgni, de én kifordultam a lába elől, azután halántékon ütöttem, tudva, hogy nem mozdíthatja el a kardját.

Heves reakcióra számítottam, ezért hátrálni kezdtem. Kagan vadként rohant felém, egy erőteljes csapással célozva a fejemet. Lebuktam a penge elől, majd elkezdtem rohanni az oldala mellett. A kardomat levittem a keresztpenge magassága alá, a

csípőjére sújtva a fegyveremmel. Kagan megpróbált elugrani a lila penge útjából, de a plazma még így is megpörkölte az oldalát.

A sérült férfi hátrálni kezdett, majd csak tölem biztonságos távolságra torpant meg.

– Szégyent hozol a fajtádra, jedi – szögezte le Kagan.

– Mondja ezt egy sith – feleltem. – Krayt azért hívta életre az Egy Sith-et, mert tudta, hogy a jedik képtelenek biztosítani a békéhez szükséges rendet. Ez azért van, mert nem tudják meghozni az igazán nehéz döntéseket. Ha fel kell áldozni egyet a többért, akkor mindenkit meg próbálnak menteni, de elbuknak, így végül mindenki meghal, beleértve őket is. Tudják, hogy ez fog történni, ahogyan az már ezerszer is megtörtént már, mégis megteszik. Neked erősnek kellene lenned, Kagan, neked tudnod kellene, hogy néha egy szerencsétlennek össze kell szorítania a fogát és meg kell hoznia egy olyan döntést, ami örök életére gyötörni fogja lelkét. Mert ez az egyetlen módja annak, hogy megmentse a többit.

– Így látod, Talon? – kérdezte az ellenfelem. – Azt hiszed, hogy te vagy a megmentő? Te vagy a szent? Te komolyan azt hiszed, hogy jót teszel azzal, hogy véget vetsz kilencszázmilliárd életnek? Mert ha így van, akkor te már túl mélyen vagy az elmebajban ahhoz, hogy bárki is a segítségedre legyen.

– Ez az igazság – bólintottam. – Kár, hogy annyira félsz tőle, hogy már képtelen vagy szembenézni vele.

– Eddig még sajnáltalak azért, mert meg kell, hogy öljelek – folytatta. – Ám már tudom, hogy te már rég halott vagy odabent. A halál megváltás lesz az igazi énednek, mert már nem maradt más az életben, aminek örvendhet.

Kagan újra rám támadt, a sérülése ellenére meglepő fürgeséggel sújtott az oldalamra. A kardommal útját álltam a vörös veszedelemnek, mire a sith a hasamra fordította a keresztpengét. Kifordultam a plazma útjából, aztán egy kisebb ugrással elhagytam a talajt, hogy képen töröljem a sith-et. Az ellenfelem nem mutatott fájdalmat, ehelyett feljebb tolta a kardját az enyémen, hogy oldalba tudjon vágni a keresztpengével.

Hátraszökelltem a plazma elől, azután ellentámadásba lendültem.

– Nem győzhetsz – mondta Kagan, miközben ő is megindult felém.

Teljes erőből egymásba vágtuk a kardjainkat, a pangék vad szikrákat hánytak, miközben keresztezte egymást a sárga szemünk tekintete.

– Ha meg kell hálnom, azt örömmel teszem – vágtam rá –, tudva, hogy a fél galaxis meg fog menekülni a pusztulástól az utolsó tettemnek köszönhetően.

Kagan ellökött magától a kardjával, majd egy újabb vad csapásba kezdett. Hátrakaptam a fejem a vörös penge elől, azután a sith vállára sújtottam a lilával. A kardjaink néhány centivel a markolatuk felett ütköztek egymásba, Kagan tudta, hogy az én fegyverem nem bírja a plazmát, ezért megpróbálta rácsúsztatni a központi pengét. Felismertem, hogy mit akar, még azelőtt hátraugrottam, hogy a kezemre fordíthatta volna a keresztpengét.

Kagan utánam ugrott, az Erőn át már kézzel foghatóvá vált a kimerültsége. Ebből kiindulva úgy döntöttem, hogy mindent egy lapra fogok feltenni. Hátraugrottam a keresztirányban közeledő penge elől, azután a sith kezére sújtottam. Az ellenfelem

már valóban túl fáradnak bizonyult ahhoz, hogy megmentse a kezét. Miután a földre került a fénykardja, a térdébe vágtam, hogy már semmiképpen se tudja folytatni a küzdelmet.

– Mire vársz még – mondta Kagan, amikor földre került. – Fejezd be, amit elkezdted!

– Nem foglak megölni – ráztam meg a fejem. – Nem tudom, hogy fogod túlélni azt, ami történni fog, de nem én fogok felelni a halálodért.

A párbajt követően síri csend köszöntött a csarnokra. A sérüléseimmel nem törődve visszamentem a terminálhoz. Leellenőriztem a kódolást, aztán egy újabb parancssort is hozzáadtam a rendszerhez: most már távirányítással is aktiválni lehetett a bombát, ami nagyban meg fogja könnyíteni a dolgomat.

– Kérlek – törte meg a csendet Kagan. – Legalább figyelmeztess a lakosságot.

– Ha megteszem, kereket oldanak a birodalmiak – ráztam meg a fejem. – Ha elmennek, akkor ez nem lesz több közönséges mészálásnál.

– Mert így nem az? – kapcsolódott bele a párbeszédbe Aayla. Amikor hátranéztem, Kagan mellett állt keresztbe tett kézzel.

– Így legalább teszek valami nemeset – feleltem. Úgy fogalmaztam, mintha Kagannak címeztem volna szavaimat.

– Nemeset – nevette el magát a sith.

– Igaza van – tette hozzá Secura. – Nevetségessé teszed magadat ezzel az egésszel. Amikor megmentetted azt a flottát, akkor is tudtad, hogy rosszabbá teheted a helyzetet, de mégis megtetted. – A Bastiont már meg sem merte említeni, hiszen az a kiköpött mása volt ennek a helyzetnek. Akkor a helyes út mellett döntöttem, de nem tettem mást, mint megmentettem néhány millió életet több milliárdért cserébe.

– Volt már, hogy mindenkit meg akartam menteni – feleltem. – Akkor a két flotta visszatért, hogy bevégezze azt, amit elkezdett. Így még többen haltak meg, mint amennyien eleve elvesztették volna az életüket, és a késlekedésnek hála egy olyan egyén is meghalt, aki nagyon is számított nekem. – Az egyetlen jó, ami ebből származott az az, hogy értesültem az apám hollétéről, de a tudat, hogy ő már nem él, inkább mélyebbre taszított a kútban, ahelyett, hogy kihúzott volna belőle.

– És? – vágta rá Kagan. – Azért, mert egyszer rosszul sült el egy jó cselekedet, már el is döntötted, hogy soha többé nem fogsz megpróbálkozni vele?

– Még mindig nem hiszem el, hogy Blue után képes vagy erre – tette hozzá Aayla.

– Delilah Blue megmentése sem bizonyult valami kifizetődőnek – válaszoltam mindkettejüknek. – Nem elég, hogy egy életre elvágott a szerelmemtől, de ennek hála értékes időt vesztettem. Ha nem állok meg azért, hogy megmentsem őt, hamarabb értünk volna ide. Akkor még megállíthattuk volna Triant, de így folytatódni fog a visszaszámlálás, ezzel együtt a küldetésem is.

– És ki döntött úgy, hogy inkább felrobbantja a bolygót ahelyett, hogy elkapja grabancát? – vágta rá Kagan. – Nem múltott sokon, hogy felugrott arra a siklóra, te biztosan utolérted volna.

– Nem tudhatod, hogy mi lett volna, ha – mondta Secura. – Lehet, hogy Trian mind a kettőtöket megöl, sőt talán már azelőtt végeztek volna veled a birodalmiak, hogy elérted volna a sith bázist.

– Nem számít, hogy mi lehetett volna, én már belefáradtam abba, hogy ezen tűnődjek minden egyes éjszaka – válaszoltam. – Nekem elegendő van a „helyes” útból. Az élet nem egy tündérmese, néha kemény döntéseket kell hoznunk benne, a tétovázás további veszteséget von maga után, a döntésképtelenség pedig maga a halál. Ha az a rémálom valaha is véget ér, ami már a Klónháború óta gyötri ezt a galaxist, akkor az csakis egy erőskező egyén által érhet véget. Ha lenne más, szívesen átadnám neki stafétát, de már látom, hogy rajtam kívül senki sem erős, hogy meg hozza az igazán nehéz döntéseket és számolni tudjon a következményeikkel.

– Tehát, ha ezt megtetted, akkor még több ilyen lesz – ébredt rá Kagan. – Ez nem történhet meg, téged mindenáron meg kell állítani.

Kezdetben azt hittem, hogy másokra céloz, de az Erő még idejében figyelmeztetett arról, hogy mire készül: kiragadta a kardját a levágott kezéből, aztán újra lesújtott rám. Ezzel nem hagyott nekem sok választást.

Hátrafordultam, a puszta kezemmel megállítva a fénykardot. Ezután aktiváltam a fegyveremet és keresztülszúrtam a mellkasán a lila pengét.

– Ez nem tisztességes... – mondta Kagan, azután holtan összeesett a földön.

– Senki se mondta, hogy az lesz – feleltem.

Sokat kivett belőlem a küzdelem, mégsem éreztem úgy, mintha az ájulás szélére kerültem volna. Tehát az emlékeimmal együtt visszatért a régi erőm, aminek a korlátait tovább tágították az útközben túlélt harcok.

Amikor idejöttem, azt hittem, hogy Kagan létfontosságú lehet Trian legyőzéséhez, de most már ráébredtem arra, hogy egyedül is elég erős vagyok a nagyúr megöléséhez. Bármekkora erőnek is parancsoljon ő, esélye sem lesz velem szemben.

Ha Kagan sok mindenben tévedett is, tökéletesen igaza volt a helyzetjelzővel kapcsolatban. Mire felértem a felszínre és újra birtokba vettem a hajót, a Szövetség armadája már csak egy apró porszem volt a Birodaloméhoz képest. Ahogyan felszálltam, a csillagrombolók már megkezdtek az orbitális bombázást. A veszedelmes lézernyalábok feltépték a Felsőváros köpenyét, romba döntve a felszínt és szétzilálva az Alsóvárosba rendelt erők állásait.

Emelkedés közben még egyszer visszanéztem a harctérre. A romboló helyén már egy hatalmas kráter fogadott, ahhoz hasonlatos, mint ami a Jedi Templom után maradt. A Szenátus épülete eddig még tartotta magát, de ahogyan odanéztem darabokra tépte egy űrből érkezett sorozat.

Amikor kiértem az űrbe, már milliárdok halálsikolya gyötört az Erőn át. A fájdalommal küszködve keresztülmentem a mészárosok armadáján, egyre türelmetlenebbül várva, hogy kiérjek a haldokló világ gravitációs kútjából.

Ahogy távolodtam a Coruscant felszíne, egyre inkább egy tüzes masszára emlékeztetett. Néhány szövetségi hajó sor még küzdött azért, ami már így is elveszett. Tudták, hogy a küzdelmünk már elvált a haszon és az értelem fogalmától, mégis helyt álltak, mert tudták, hogy ezt kell tenniük. Ahogy és is tudtam, hogy mit kell tennem: jelet küldtem az E-bombának, aktiválva a Birodalom csapdáját.

Hirtelen mindennemű felelet abbamaradt a tüzesőre. Az utolsó környezetszabályzó abbahagyta a küzdelmet az egyre forróbbá váló légkörrel, felhagytak a tüzeléssel az utolsó űrvédelmi lövegek, miközben elsötétedtek a még talpon lévő épületek. A Főváros egy teljes percre is elnémult, mire éreztetni kívánta volna a haragját. Akkor levetette magáról a köpenyét, hogy utat engedjen annak a viharoknak, ami egyenesen a magjából indult ki. Az E-bomba tüzes törmelékzárport zúdított a birodalmiakra, ami eltakarította a csillagrombolóflotta nagyját, miközben a lökéshullám széttépte a megmaradt hajók törzsét.

Az Erő ordítása nem csak legbelül ríkatott meg, amikor megkezdtem a hiperugrást, már patakban folytak a könnyeim. Ennek ellenére is tudtam, hogy ez a helyes. Mert nem én pusztítottam el a Coruscant, azt már a Birodalom megtette előttem. Én csak gondoskodtam arról, hogy a gyilkosai méltó büntetésben részesüljenek.